Misijný Informátor

PRÁCA A ODDYCH

Milí čitatelia. Ešte stále sme tak v letnom období a v čase dovoleniek, školských prázdnin. Ak sa pre nás skončili, tak zase na ne spomíname. Odych, čas uvoľnenia a načerpania nových síl má vždy zmysel, len vo vzťahu k ľudskej práci. Práca je nevyhnutná pre každého jedného z nás... Nie len tá práca dospelých a pevne usadených v pracovnom pomere. Prácou je aj tá sezónna, za ktorou prichádzajú mnohí (zo Slovenska) práve sem do hospodársky vyspelejších krajín. Prácou je aj všetko to čo robí žiak, študent, aby dokončil svoju etapu formácie a vzdelania. A nemožno pochybovať, akou dôležitou je navonok drobná práca v domácnosti, pri udržiavaní dôstojného prostredia a podmienok pre náš skrytý, osobný život. Preto by som tu teraz venoval niekoľko myšlienok o zmysle ľudskej práce.

Životná história každého človeka je v značnej miere históriou práce, ktorú vykonáva. Ťažkosti, alebo trápenia v škole, zodpovednosť v povolaní, keď sme už dospelí, pohľad na hodiny, odpor voči pondeľňajšiemu ránu, sklamanie z nízkeho postavenia, ťarcha veľkej zodpovednosti, únava z práce v domácnosti. No prichádza aj radosť z toho, že ovládame svoju špecializáciu a dostávame dobrú mzdu. A v pozadí stojí vedomie, že tým tvoríme čosi hmotné. Svojou prácou v škole, v zamestnaní a v rodine vytvárame čosi, čo by tu ináč nebolo; spolupracujeme vo veľkom celku, ktorý neprestajne udržuje ľudský život, rozmnožuje šťastie a usiluje sa predísť hrozbám. V úradoch a továrňach, školách a domácnostiach, nemocniciach a na ulici. Ľudská spoločnosť je jedinou grandióznou organizáciou práce, aby sa zo sveta stalo čoraz lepšie obývateľné miesto.

Radostný výhľad.

Sú chvíle v našom živote, pokojná hodinka rodičov s dorastajúcimi deťmi, keď muž dokončil dôležitú prácu; kedy si odrazu jasne uvedomíme v akej veľkej miere je naša práca spoluprácou na tomto svete: čiže na svoriteľskom diele Božom. Takto fakticky objavíme to prvé, čo nám chce povedať kresťanské posolstvo o práci. Boh svet nestvoril; Boh svet tvorí; a činí to aj cez nás. Nie je správne povedať, že les je Božím dielom, ale mesto nie. Mesto je v určitom zmysle ešte viac Božím dielom, lebo v ňom sa vyjadril najvyšší Boží tvor, človek. Čo človek vyrába, je stvorenie Božie. Kresťan na to nemusí stále myslieť, ale je to pozadie istoty, že v povolaní a v rodine pracujeme v zmysle Božieho plánu.

Kresťanský pohľad môže objaviť v práci aj druhú hodnotu: práca ľudí zjednocuje. Tým, že pracujeme spolu s inými, rozvíja sa styk a solidarita medzi ľuďmi celkom osobitným spôsobom, v každom zamestnaní inakšie. Fakt, že muž a žena pracujú spolu pre rodinu, má tiež celkom určitú rolu v jednote tejto malej spoločnosti. Práca ľudí zjednocuje aj preto, lebo sa koná pre iných. Muž pracuje pre svoju ženu a naopak, pekár, pre veľa gazdiniek, architekt a murár pre budúcich obyvateľov., prístavný robotník, pre mnohých neznámych. Celá naša spoločnosť je systém služieb, na ktorom máme účasť. Často vôbec nevieme, pre koho pracujeme, azda nás to ani veľmi nezaujíma. Napriek tomu, a často mocnejšie ako si uvedomujeme, vzbudzuje to v nás pocit solidarity, ktorý je akoby pozadím nášho života. Keby sme sa raz doma zastavili, všimli si okná, vzali do rúk predmety a mysleli na tých, čo na tom pracovali od chvíle, keď ešte tento materiál ležal v zemi, alebo bol inde, pred našim zrakom by povstala „armáda neznámych“. Aj najmenší predmet: kniha, hodiny, obsahuje prácu ľudí – bratov a sestier, niekedy z dvoch, troch kontinentov. Desaťtisíce spolupracovali na našom zariadení. A naša vlastná práca je tiež takmer príspevkom k životu tisícov. Ľudská práca je tiež vždy príspevkom k životu tisícov. Ľuská práca je kus ľudskej jednoty a spolupatričnosti.

Drahí veriaci nezabudnite! Už o pár dní!

Celoslovenská národná PÚŤ DO EINSIEDELN Ku cti Panny Márie Sedembolestnej

sa koná 9. septembra 2007 (nedeľa)
Program je následovný:
Od 9.30 hod možnosť prijať sviatosť zmierenia (spoveď); v kaplne pre spovedanie –vchod cez bránu s nápisom Gymnázium.
Od 12.00 hod zhromaždenie sa pred Bazilikou pre slávnostný vchod procesiou;
O 12.15 hod slávnostná sv. omša, celebruje Vdp. Otec Opát Bronislav Ignác KRAMÁR, OPraem.
Približne o 13.45 hod – spoločný obed v Reštaurácii St. Georg

Ako to tradične býva, prosíme tých, ktorí majú možnosť obohatiť sprievod ľudovými krojmi, aby ich použili hlavne počas slávenia sv. omše.

POZOR Súťaž!!!

Napíšte nám svoj názor na ktorýkoľvek článok z tohoto čísla MI, zodpovedzte správne na našu otázku a vyhrajte slovenské hudobné CD. Viac sa dozviete na strane č. 3

Kresťanské posolstvo nám hovorí ešte o tretej hodnote práce: v práci sa otvára kresťanovi nádejeplný výhľad na večnosť. Vďaka našej práci sa iní ľudia môžu stať viacej ľuďmi, a teda môžu viacej milovať vo svojom živote. Toto rozvinutie našej lásky si odnášame so sebou do večnosti.

Takto práca na tomto svete má svoje pokračovanie v novom stvorení. A kto vie, či po vzkriesení tiel nebude nový svet nosiť aj – obnovené – stopy toho najlepšieho, čo dnes produkuje ľudská práca. Naša práca... má hodnotu aj pre večnosť!

Vykúpenia z jarma.

Tým sme však ešte nespomenuli všetko, čo môže

(pokračovanie na strane č. 3)

Číslo 3 1 Ročník 2007

PROSEBNÁ MODLITBA

Keď si človek niečo želá, patrí to k jeho prirodzenosti, že o to niekoho požiada. Tu nemyslíme na predmety, ktoré si môže kúpiť, skôr myslíme na pomoc tam, kde jeho sily nestačia. Takto, keď chce niečo dosiahnuť od iného človeka, tak prosí.

Keď sa nad tým viac zamyslíme, zistíme, že (prosebná) modlitba je v človeku zakódovaná. Prosí od človeka a prosí aj od Boha. Lenže medzi týmito dvomi prosbami je rozdiel. Človeku musíš presne vysvetliť o čo ide a v čom tú pomoc potrebuješ. S Pánom Bohom je to jednoduchšie, lebo on pozná tvoju prosbu skôr, než ju vyslovíš. Ale je to naozaj jednoduchšie?

Boha totiž prosíme ináč. Najprv sa nad tým zamýšľame. Potom dávame všetko do Jeho rúk, keď vidíme, že je to nad naše sily. Ale nie tak, že „Pane, Bože, prosím ťa, vyrieš to za mňa, lebo ja to nedokážem.“ Boh nie je automat, do ktorého vhodím modlitbičku a potom výjde odtiaľ riešenie. Správny postoj je ten, že najprv uvažujem nad tým, čo môžem urobiť ja sám?

Správne prosíme vtedy, keď sme si vopred, svojou vierou, svojimi životnými postojmi a medziľudskými vzťahmi položili základy pre naše prosby. Tento vzťah dôvery budujeme na základe vedomostí o Bohu a jeho konaní vo svete a pre ľudí. Inak sme akoby za hradbami svätyne, v ktorej prebýva všemohúci Boh. Ešte niečo: keď prosíme človeka, prosíme len toho, ku ktorému máme dôveru. Keď však prosíme Boha – a to nerobíme zriedka – tak naša dôvera v neho po každej prosbe rastie. Nebojme sa prosiť! Nakoniec sám Ježiš nás povzbudzoval k tomu, aby sme prosili (Mt 7,7). Nemyslime si, že „Boh je ďaleko a aj tak nás nepočuje...“

To nie je tak. Boh je všade. Jeho svätý Duch je prítomný v celom svete, ba, v celom vesmíre, ešte viac: v každom človeku. Veď sme Jeho deti a On je náš Otec. Inými slovami: On nie je ďaleko, je celkom blízko, je v nás.

Mnohí sa sťažujú, že Boh ich nevypočul. Ani tak nie, ak sa utiekajú k Matke Božej alebo inému svätcovi. To je nesprávne chápanie. Boh vždy vypočuje, ale nie vždy tak, ako si to my predstavujeme. Čiže keď Boha prosím, tak by som k tomu mal dodať aj to: „Nie ako ja chcem, ale ako Ty chceš“. Tento príklad máme od Ježiša: „Abba, Otče! Tebe je všetko možné. Vezmi odo mňa tento kalich. No nie čo ja chcem, ale čo ty.“ (Mk 14,36). Ba ešte predtým, keď nás naučil prosebnú modlitbu Otčenáš, vložil tam aj vetu: „Buď vôľa tvoja, ako na nebi TAK AJ NA ZEMI“, teda medzi nami, v našom živote.

V Mexiku žila jedna nábožná žena a mala len jedného syna. Syn bol na jedno oko slepý. Všetky deti sa mu vysmievali a chlapec preto veľmi trpel. A matka trpela s ním. Nakoniec sa rozhodla, že vezme syna so sebou na púť do Guadalupe, lebo počula, že tam sa už stali aj zázraky na príhovor Matky Božej. Po svätej omši sa chlapec akosi na chvíľu stratil v množstve ľudí z dohľadu, len zrazu počuje, ako chlapec plače a kričí od bolesti. Deti sa tam hrali s raketami a jedna vybuchla tak nešťastne, že chlapec stratil aj druhé oko. Keď ho lekár ošetril, vrátili sa domov. Matka na údiv všetkých ľudí ďakovala Bohu za tento zázrak. Pýtali sa: „Ale aký zázrak? Veď stratil aj druhé oko?!“ Matka na to povedala. „Teraz bude chodiť do slepeckej školy a tam sú všetci rovnakí. A deti sa mu už nevysmievajú. Boh vie, čo bolo pre nás lepšie.“

(Eva Plešková)

Čo je to kapitalizmus?

Nie je jednoduché pochopiť prečo, ale slovo kapitalizmus je takmer vždy a všade vyslovované s posmechom, zvlášť medzi veriacimi. Keď sa povie, že je niečo kapitalistické, znamená to celú vec odsúdiť bez ďalšej diskusie, ako keby toto pomenovanie samo odpovedalo na všetky prípadné otázky.
Povedzme, že veríme, že na svete existujú len dva systémy organizujúce ekonomické sily v spoločnosti: kapitalizmus a socializmus. Zo skúsenosti, zdá sa, nemôže byť medzi týmito systémami o rivalite ani reči. Socializmus bola dlhá a strastiplná cesta pre každú krajinu, ktorá si tento systém vyskúšala. Naopak, kapitalizmus vytvoril blahobyt v súlade s ľudskými právami.

A predsa to nie je to, na čo ľudia myslia, keď posmešne vyslovujú slovo kapitalizmus. Majú skôr namysli systém spoločnosti, ktorý je vedení obrovským kapitálom (rozumej, za všetkým sú peniaze) k nezmyselnému konzumizmu. Takýto systém by bol skutočne surový, úbohý a priečiaci sa všetkým ideálom, ale to len vtedy ak by takéto videnie kapitalizmu bolo správne.
Priznávam, že systém aký som práve popísal, je zlým systémom. Ba čo viac, súhlasím, že takýto systém je nevhodný, odporujúci všetkým ideálom. Ale len ťažko si viem spojiť takýto systém so slovom kapitalizmus, ktoré je často používané na označenie ekonomického systému voľného trhu.

Slovo „kapitalizmus“ v sebe skutočne ukrýva akýsi mýtus. V systéme voľného trhu nemajú kapitalisti žiadnu možnosť ovplyvňovať čoho a koľko sa bude vyrábať. Hlavným faktorom, ktorý určuje čoho a koľko sa bude vyrábať je spotrebiteľ, zákazník. Sú to práve spotrebitelia, ktorí odmieňajú alebo trestajú rozhodnutia kapitalistov. Ak poznáte niekoho, kto podniká, určite viete, že spotrebiteľ je vždy na prvom mieste (náš zákazník, náš pán). Na druhom mieste sú vždy zamestnanci, ktorí umožňujú a priamo sa podieľajú na výrobe, či poskytovaní služieb. Kapitalista (alebo podnikateľ, ak chcete), ktorý si sám užíva prvé ovocie svojho podnikania sa na trhu neudrží veľmi dlho. Zo skúsenosti vieme, že rozhodnutia podnikateľov, ktorí sú dlhodobo úspešní, vychádzajú v ústrety predovšetkým tým druhým.

Možnože je problémom skutočne výraz „kapitalizmus“. Možno by sme sa mali radšej zamerať na iný termín, ktorý by presnejšie a jasnejšie vyjadroval to, čo chceme opísať, napríklad termíny ako „slobodný trh“, alebo „voľná trhová ekonomika“. Ale ani tieto výrazy naplno nevystihujú plnosť ekonomickej aktivity človeka v spoločnosti. Opisujú len to, čo nazývame „peňažnou výmenou“.

Ale výraz „peňažná výmena“ tiež opisuje len časť ekonomických aktivít. Starostlivosť a riadenie domácnosti je ekonomickou aktivitou, a predsa si v rámci domácnosti zvyčajne nevyžaduje peňažnú výmenu. Po celom svete žijú charity z príspevkov ľudí, ktorí za svoje peniaze nedostávajú žiaden tovar, alebo služby. Takisto sú veľké firmy miestom, kde peňažná výmena nie je základným zmyslom spolupráce. Spolupracujeme na základe potrieb a túžob. Nemalo by byť teda naše správanie, ktoré nesúvisí s peňažnou výmenou, takisto zahrnuté do definície pojmu „ekonomická aktivita“? Celkom určite! Ekonomika to nie je len peňažná burza, cenné papiere, skupovanie spoločností, a obrovské ochodné reťazce. Sú to tiež kostoly, pastoračné centrá, domácnosti, spoločenstvá, občianske združenia, charity, útulky pre bezdomovcov, vývarovne a mnohé dalšie dobrovoľné aktivity.

Toto všetko je súčasťou kapitalistického zriadenia, kapitalizmu. Ale oveľa dôležitejšie je to, že sú súčasťou spoločenského systému, ktorý rešpektuje súkromné vlastníctvo, ľudské práva a slobodu vo vytváraní spoločenstiev. Nesmieme byť v týchto otázkach príliš úzkoprsí. Ekonomika zahŕňa celé spektrum ľudských činností. Práve preto je veľkou chybou hovoriť pohŕdavo o tom, čo je v skutočnosti len odrazom obojstranne výhodnej výmeny a dobrovoľných aktivít ľudí v spoločnosti.

Prenechajme teda výraz „kapitalizmus“ napospas jeho kritikom a nahraďme ho niečím, čo dokonalejšie vystihuje realitu, o ktorej hovoríme: slobodná vôľa.

(pokračovanie zo strany č. 1)

evanjeliové posolstvo povedať o ľudskej práci. Tri perspektívy, ktoré sme uviedli, mali v sebe niečo potešujúce. Oveľa všednejšia a obvyklejšia je však často pre každého ťarcha práce, námaha, únava, nesloboda, nedostatok pochopenia, neúspech. Kresťan bez ťažkosti uzná, že v dôsledku nedokonalosti tohto sveta vo vývoji, práca je ťarchou (túto nedokonalosť robí hriech ešte ťažšou a zároveň sa stáva príčinou utrpenia). Ako hovorí Písmo „V pote svojej tváre, budeš jedávať svoj chlieb“ (Gn3,19). Práca môže byť tvrdá, nudná, ťaživá, vnútorne ubíjajúca, môže robiť človeka tvrdým, plodí nesváry, môže ho vyciciavať, odsudzovať, mrzačiť; a to vždy novými spôsobmi! Ako každá veľká ľudská hodnota, potrebuje aj práca svoje vykúpenie.

Kresťanské posolstvo vydáva svedectvo o tomto vykúpení. Vidí ho v troch skutočnostiach, kde skryte pôsobí naš Stvoriteľ a Vykupiteľ. Sú to: rastúce ovládanie prirodzených možností, rastúca jednota a vzkriesenie nášho Pána cez utrpenie.
Áno, najprv sa naša práca humanizuje vďaka možnostiam, ktoré Boh vkladá do stvorenia a ktoré človek objavuje. Rast blahobytu, pohodlia a technickej zručnosti, nazývaný humanizáciou práce, je skutočným vykúpením. Boh stojí na strane radostí zo života, zdravia a odľahčenia bremien. Vidno to aj z Ježišových zázrakov: Ježiš uzdravuje, bez práce nasycuje zástup na púšti, na jeho slovo apoštoli majú ľahký rybolov. Keď technika môže priniesť vyliečenie, potravu, odpočinok, je to v zhode s Božím želaním.
Ešte bližšie pri ceste kresťanského posolstva je vykúpenie práce láskou, ktorá robí ťažké ľahkým. Láska k rodine, kamarádstvo a solidárnosť v povolaní, na pracovisku, zodpovednosť a ochota slúžiť v spoločenstve pre ktoré pracujeme.
S témou práce je úzko spojená aj otázka „vlatnenia na zemi“ a „pomoc v potrebe“, ktoré sú vlastne požiadavkami spravodlivosti. K tomuto sa ešte dostaneme. Teraz len zdôrazníme, že

Kresťanské posolstvo nám hovorí ešte o tretej hodnote práce: v práci sa otvára kresťanovi nádejeplný výhľad na večnosť. Vďaka našej práci sa iní ľudia môžu stať viacej ľuďmi, a teda môžu viacej milovať vo svojom živote. Toto rozvinutie našej lásky si odnášame so sebou do večnosti.

požiadavka dobrotivosti a lásky, ktorú nám jasne kladie evanjelium, nie je nijakou sentimentálnou úlohou. Jej cieľom nie je hlásať, že sa neslobodno združovať do skupín, ktoré dozerajú a bojujú za väčšiu spravodlivosť, za oslobodenie spod nezákonnej moci. Treba ju chápať v tomto zmysle tak v rodine ako aj na pracovisku a vôbec v spoločnosti: láska a dobrota sú vykúpením práce. V rodine vďaka vzájomnému pochopeniu a obetavosti. Na pracovisku vďaka poctivosti a súdržnosti. Vo veľkej ľudskej spoločnosti tým, že aj napriek záujmovým konfliktom, vidíme v každom vždy človeka. Nijakého človeka a nijakú skupinu neslobodno odpísať a vyhlásiť za večitého nepriateľa. Evanjelium to myslí vrcholne vážne, keď hovorí, že jedinou cestou, ktorá môže oslobodiť naše spolunažívanie a našu spoluprácu na tejto zemi, nie je nenávisť, ale láska, ktorá nikoho nevylučuje. Je to dlhodobá úloha. Každý človek a každá skupina, môže však pri nej spolupracovať bez sentimentality, za to tým serióznejšie. A môže mať aj nádej, že ešte uzrieme, ako z toho čosi vyrastá v našej spoločnosti. Vykúpenie napreduje.

Oba spôsoby vykúpenia, ktoré sme uviedli, ukazujú človeka pri práci. Čo však hovorí evanjelium tým, čo ešte nemajú nijakú účasť na blahobyte a na ľudskejších podmienkach? Nemá evanjelium nijaké posolstvo pre tých, ktorých pokrok je pomalý, pomalejší ako dĺžka jedného ľudského života; pre tých ktorých práca je nezdravá a duševne ubíjajúca; ktorým sa ich životné dielo nedarí? Musia sa títo nešťastníci potešovať budúcnosťou, ktorej sa nedožijú? V marxizme je to fakticky jediný výhľad v takýchto okolnostiach. Môže to byť skutočne určitý výhľad, najmä pre dobrých ľudí. No je to príliš málo, pretože to znamená, že jednotlivý človek nie je dôležitý; ten môže prípadne žiť bezcenným životom, ide však o celok, o ľudstvo.

Naproti kresťanská viera síce vie, že skutočne ide o ľudstvo, pritom však neslobodno zanedbávať nijakého jednotlivca. Verí, že aj život, ktorý sa v očiach ľudí nevydaril, má vlastnú osobnú hodnotu, je v tom radosť a pokoj. Verí totiž, že náš Pán cez zahubenie a neúspech prišiel k životu, pre seba a pre ostatných. Preto má dôveru, že ani ľudský neúspech, aj keď nás premáha, nie je v Pánovi bez nádeje. Kríž v našej izbe má osobitný význam pre našu prácu.

Táto viera vo vykupujúci kríž nemá umenšiť našu túžbu po vykúpení práce pomocou možných náprav. Najmä vtedy nie, keď ide o osud iných. Pretože až tieto tri veci spolu: pokrok, vzájomná dobrota a viera v Ježišovo vzkriesenie z neúspechu vytvárajú kresťanské vykúpenie našej pozemskej práce.

SÚŤAŽ ČITATEĽOV MI

Milí čitatelia Misijného Informátora. Tentokrát sme pre vás pripravili malú čiateľskú súťaž, v ktorej môžete vyhrať hudobné CD známeho slovenského speváka/speváčky. Pravidlá sú jednoduché: stačí ak nám do redakcie MI napíšete váš názor na ktorýkoľvek článok uverejnený v tomto čísle MI a správne zodpoviete súťažnú otázku. Správne odpovede budú zaradenú do žrebovania o hudobné CD. A tu je už spomínaná súťažná otázka:

Vo svete slovenskej modernej hudby, jedna veľmi (naozaj veľmi) známa osobnosť spieva pieseň nasledujúceho textu. Nakoľko je text veľmi krásny a duchovne bohatý, uvádzame ho celý – neskrátený:

Prosba.

Môj sen bol tak krásny
bol to malý príbeh.
Z dievčaťa je žena,
aj keď opustená.

Skúšaná životom,
žila si po svojom.
A mysleli si tajne,
že je to tak správne.

Prosím Pane Bože,
Ty počuješ môj hlas.
Ja každý deň ťa volám,
odpusť nesúď ma.

Prosím Pane Bože,
tak odpusť nesúď ma.
Ja každý deň ťa volám,
počuješ môj hlas.

Tak veľa dní už prešlo,
cítila som strach.
Počuješ ma láska
dýchaj za mňa včas.

Boh nám stvoril nebo,
aj slnko nám svieti.
Ponúkol nám peklo,
preto sme tak hriešny.

Ja prosím Pane Bože,
ty počuješ môj hlas.
Ja každý deň ťa volám,
Odpusť nesúď nás.

Tak prosím Pane Bože,
ty počuješ môj hlas,
ja každý deň ťa volám,
odpusť nesúď nás.

Vašou úlohou je napísať:

1. meno speváka/speváčky
2. autora textu
3. autora hudby

Pripomíname, interprétom (-tkou) je VEĽMI ZNÁMA OSOBNOSŤ slovenskej populárnej hudby. Výhercovi doručíme (poštou, alebo osobne) jednu CD platňu s piesňami spomínanej umeleckej osobnosti. Odpoveď na našu otázku môžete zasielať na adresu SKM v Zürichu, alebo na e-mailovú adresu misijny.informator@bluewin.ch Tešíme sa na vaše prípspevky a správnu odpoveď na súťažnú otázku.

Otec František – v spolupráci s redakciou MI

Číslo 3 3 Ročník 2007

Nový biskup pre churskú diecézu

V piatok, 6. júla bol v Chure zvolený doterajší generálny vikár, Dr. Vitus Huonder, za churského biskupa. Pápež Benedikt XVI. voľbu deň na to potvrdil a vymenoval Vitusa Huondera za churského biskupa. Nášmu novému churskému biskupovi, Dr. Vitusovi Hueonderovi, želáme veľa šťastia a hojnosť Božieho požehnania pri vykonávaní jeho vysokého úradu.

Krátky životopis otca biskupa Huondera

Vitus Huonder sa narodil 21. apríla 1942 v obci Trun (GR). Tam a tiež v Thalwile (ZH) strávil svoje detstvo a mladosť. V rokoch 1958-1963 navštevoval gymnázium kláštornej školy v Disentis. Potom študoval do roku 1971 filozofiu a teológiu v Einsiedelne, Ríme a Fribourgu. Počas štúdia sa dlhý čas venoval práci s mládežou. V roku 1971 bol na fare v Thalwile vysvätený biskupom Dr. Johannesom Vonderachom za kňaza. Po promóciách v roku 1973 až do roku 1976 pôsobil ako asistent na unverzite vo Fribourgu a ako docent v obore „Starý zakon“ na teologickej univerzite v Chure (THC).

Potom nasledovalo 12 rokov dušpastierskej činnosti na farách v Kilchbergu (ZH), Sachseln (OW) a Egg (ZH). Po obhájení habilitačnej práce vo Fribourgu ho biskup Wofgang Haas v roku 1990 vymenoval za generálneho vikára pre Graubünden, Glarus a Lichtenšteinsko a povolal ho v ešte v tom istom roku do kapituly. V rokoch 1993-1998 vykonával Vitus Huonder vo Fribourgu a v Chure rozličné učiteľské práce v obore „Liturgické vedy“. Na opakované prosby dochovenstva ho v roku 1998 biskup Amédée Grab vymenoval za generálneho vikára pre Graubünden a za „Moderator Curiae“. Tento úrad vykonával až do zvolenia za nového churského biskupa.

Je moje zamestnanie aj povolaním, alebo naopak... ?

S témou „práca“ úzko súvisí aj pojem povolania, zamestnania a aj kresťanského poslania. V náboženskom slovníku, ak povieme že niekto „má povolanie“ myslíme často na voľbu kresťana žiť život zasvätený Bohu v kňazskom, alebo rehoľnom stave. A je to aj výstižné, lebo takéto životné nasmerovanie je naozaj niečo výnimočné. Človek ktorý chce slúžiť dielu, na ktoré ho Boh povolal, ide naozaj za „volaním Božím...“ v tom pravom a úzkom zmysle slova. Treba si však dobre uvedomiť, že veriaci kresťan je už od krstu povolaný ísť za Kristom. Už samotné slovo „povolanie“ predpokladá, že človek je niekým „volaný, pozvaný, priťahovaný...“ Takisto je treba zdôrazniť, že povolanie, v tom hlbokom zmysle slova dáva a odmieňa sám Boh. Zamestnanie, na rozdiel od toho dáva a odmieňa spoločnosť – teda len ľudská ustanovizeň. Je pravda, že povolanie a zamestnanie môžu a podľa možnosti by mali splývať, alebo si byť aspoň blízke.

V slobodnej spoločnosti, v ktorej žijeme, prevláda kresťanská kultúra a našťastie sa rešpektujú ešte mnohé dedičstvá našej viery. V takejto spoločnosti, ak je niekto povolaný za kňaza, rehoľníka, mnícha môže v tomto stave vykonávať aj svoje zamestnanie. Aj civilná spoločnosť rešpektuje napr. úrad kňaza, duchovného, farára.... a ako takých ich aj rešpektuje a honoruje.

Dejiny potvrdzujú, že tak tomu nemusí vždy byť, ani formálne, ani vskutočnosti. Stačí sa vrátiť do čias totalitného režimu v bývalom Československu. Mnohí kňazi, rehoľníci, rehoľné sestry, boli nútení, nezverejniť svoje skutočné povolanie v Cirkvi. V spoločnosti boli nútený pracovať tak, ako všetci laici v čisto civilnom povolaní. Potom však vo zvyšnom a voľnom čase vykonávali všetko, čo vyžadovalo od nich špeciálne povolanie.

Aj dnes jestvujú a ešte vznikajú v Cirvi takzvané sekulárne institúty. Sú to hnutia, zoskupenia, kde muži či ženy, žijú svoj Bohu zasvätený stav (v skutku zhodný s rehoľným alebo kňazkým zasvätením), ale bez etikety. To v skutočnosti znamená, že sa navonok svojím oblečením a civilným zamestnaním prakticky nelíšia od veriacich laikov. No zároveň svojím svedectvom hlbokej viery, svedomitej práce, a plnením si svojich osobných záväzkov vykupiteľského povolania, plnia aj ich hlboké poslanie pre budovanie Božieho kráľovstva. Krásnym príkladom je aj svätý Pavol apoštol. Jeho pôvodným civilným zamestnaním – profesiou, bolo tkanie nepremokavého plátna na stany a šiatre.No jeho výsostným povolaním bola služba Božiemu Slovu – teda hlásaniu Blahozvesti Kristovej. On sám vo svojich listoch podčiarkuje, že si na svoje živobytie zarábal prácou svojich rúk „aby nikomu nebol na ťarchu“. Dokonca vo svojej svetskej profesii spoznáva aj novoobrátených kresťanov, manželský pár, Priscilu a Akvila, ktorí sa živili tou istou prácou – boli (ako sv. Pavol) tkáči.

Ešte by som rád dodal na adresu mnohých našich horlivých a živo veriacich kresťanov. Väčšina si volí život v manželstve. Majú aj oni osobitné kresťanské povolanie? Treba jednoznačne podčiarknuť že áno. A možno ho dostali aj v mimoriadnom stupni! Rád by som ich povzbudil, aby si uvedomili, že aj u nich zamestnanie a Božie povolanie môžu ísť rôznymi cestami. Už z moci krstu majú účasť na všeobecnom úrade Krista Pastiera, Kňaza a Proroka.

Treba však skúmať aj to, aké dary (charyzmy) Duch Svätý každému jednému udelil, aby tak všetci mohli byť plne užitoční pre Cirkev všeobecnú, miestnu a pre ľudstvo ako také.

Otec František.

NA ZAMYSLENIE

Milí čitatelia, možno si ešte niektorí z vás pamätajú duchovnú obnovu, ktorú pre nás v Zurichu pripravila SKM v Zurichu a ktorú nám prednášal otec Gabo Maník SDB z Bratislavy. Určite si spomínate na žltý dáždnik, ako symbol radosti, a na tohtoročné heslo saleziánskej rodiny: "Nechajme sa viesť Božou láskou k životu". Dnes vám v MI prinášame krátke zamyslenie ktoré toto heslo ďalej rozvíja.

Drahí priatelia, dnes by sme Vám chceli priblížiť, akým spôsobom bol Don Bosco ochrancom a podporovateľom života.

Don Bosco, nazvaný Cirkvou „Otec a Učiteľ mládeže" je príkladom učiteľa - kňaza, ktorý sa úplne obetuje dobru mladých a rozvoju ich osobností. Preventívny systém, ktorý vytvoril a používal vo výchove mladých má charakter pravej duchovnej skúsenosti, vyjadrujúcej sa v slobodne darovanej láske. Táto láska pochádza z dobroty Boha, ktorý nás omilosťuje svojou prozreteľnosťou, sprevádza nás svojou prítomnosťou a zachraňuje nás darovaním svojho vlastného života. Jeho život nebol len vyjadrením živého temperamentu, ale pravým „zasvätením", vedomou a dobrovoľnou misiou, ktorej pravým zmyslom bola spása mladých ľudí.

Teraz budeme hovoriť o jednom podobenstve drahom Donovi Boscovi a saleziánskej tradícii : Tu je Tvoje pole: tak ako roľník aj vychovávateľ kultivuje = zušľachťuje život. Sen, ktorý mal Don Bosco ako 9-ročný sa pokladá za základ Saleziánskej preventívnej činnosti a je vyjadrením jeho hlbokej spirituality. Naša pozornosť sa upriamuje na moment, keď Madona jemne vezme za ruku malého chlapca, ustráchaného zo zvierat napĺňajúcich dvor a uisťuje ho s materskou láskavosťou : „Tu je Tvoje pole, tu musíš pracovať."

Mladosť je úrodné pole čakajúce na múdreho roľníka schopného zúrodniť ho a pomôcť dozretiu ovocia. Medzi poľom a roľníkom sa vytvára istá zmluva založená na rešpekte, dôvere a láske, dôverné a hlboké priateľstvo, ktoré je prísľubom plodnosti aj do budúcnosti. My saleziáni spolupracovníci sme tiež roľníkmi, ktorý majú v sebe túžbu zušľachťovať život, tam kde sme. Medzi mladými, v práci, vo svojej početnej rodine, vo svojom dennom utrpení, jednoducho každý na svojom poli. Aj nás Mária povzbudzuje : Tu je Tvoje pole. Tento silný a výstižný obraz bol používaný aj nasledovníkmi Don Bosca. Don Filip Rinaldi, píše:
„Don Bosco bol presvedčený, že žneme to čo zasievame. Vo výchove jeden seje slovom, pohľadom, gestom, činom či správaním. Všetko, čo robíme v prítomnosti mladých je zasiatym semienkom. Mladosť je panenskou pôdou, citlivou na tú najmenšiu stopu, aj tú, ktorá zmizne. Preto bol Don Bosco presvedčený, že musíme siať iba to, čo by mohli mladí ľudia žať, to z čoho bude dobré ovocie. Panenská pôda je silná a úrodná a potrebuje dobré semienka."

Zasievame denne malé semienka svojimi slovami, gestami, správaním. Naši adresáti citlivo vnímajú čo a ako dávame. Čo je zasiate spoznáme po ovocí.
Obráťme našu pozornosť z poľa na roľníka, ktorý sa má o neho starať. Podľa Don Bosca, úspech výchovy veľmi záleží na schopnosti roľníka, ktorý musí vedieť, kedy zasadiť a ako pestovať jemné výhonky s múdrosťou a starostlivosťou.
V životopisných pamätiach nájdeme: „My, drahí priatelia, sme tiež záhradníkmi dorábajúcimi Pánovi víno. Ak chceme aby naša práca prinášala ovocie, musíme sa veľmi dobre starať o mladé stromčeky, ktoré máme zušľachťovať. Nanešťastie, napriek veľkej starostlivosti a snahe, štep môže uschnúť a rastlinku stratíme, ale ak je naša starostlivosť správna, väčšinu času bude stromček rásť. Ak nerastie, záhradník je aj tak odmenený rovnako, lebo je dobrým človekom. Myslite stále na to že vášne a momentálne impulzy sú nanič, čo je potrebné je neochvejná trpezlivosť – stálosť, vernosť, úsilie." (MB XII 457)

Zasievame denne malé semienka svojimi slovami, gestami, správaním.
Naši adresáti citlivo vnímajú čo a ako dávame. Čo je zasiate spoznáme po ovocí.

Tajomstvo vychovávateľa, ktorý vie ako pestovať život mladého človeka, je vo výchovnom umení : vedieť ako rozdávať gestá lásky, ktoré sýtia a oživujú vnútro človeka a chrániť ho pred ponižovaním. Žiadne gesto či slovo nesmie ukázať aroganciu, povýšenosť alebo násilie, pretože tie patria do sféry zla a poslanie vychovávateľa je oproti tomu v podpore života a rastu. V oratóriu život bol podporovaný predovšetkým výchovnou láskou s výlučne ľudskými vlastnosťami – tie materské sú miernosť, trpezlivosť, neha, priateľstvo, dôvera a tie prejavy , ktoré môžete zažiť iba od vychovávateľov s otcovským srdcom.

Tí, ktorí vlastnia záhradky určite dobre chápu tieto slová - začína obdobie, kedy dozrieva prvé ovocie a vieme koľko úsilia nás stojí aby sme plody vypestovali a zároveň akú veľkú radosť nám úroda prináša. A v duchovnej, či výchovnej oblasti podobne – kultivovať, šľachtiť životy iných nás stojí nemalú námahu, jej výsledok je často neistý..... ale odmena od Pána istá....
Don Bosco pokladá mladých ľudí za zásobníky skrytých zdrojov a bohatstva, tak ako semienko, ktoré v sebe nesie všetko nevyhnutné pre vznik rastliny a dozretie ovocia. Našou úlohou je pomôcť mladým rozpoznať tieto skryté zdroje, posilniť vieru, posmeliť vôľu a túžbu zmeniť život namiesto vzdania sa (kapitulácie).

Hľadajme svoje zdroje a pomáhajme aj mladým, ktorý bývajú často slabí, opustený, neistý..... nachádzať ich vnútorné bohatstvo a zdroje, ktoré môžu ich život prebúdzať a posunúť ho ďalej.

Otázky k silenciu :
1.Kde je moje pole? Ako sa oň starám ?
2.Komu vďačím za zasiatie semienka Don Boscovej cesty vo mne? Aké som dnes ponúkol semienko svojmu poľu?
3.Poďakujem Pánovi za ovocie ale aj plánky ?
4.Čo urobím aby som dnes posunul svoj život a život svojich adresátov o kúsok ďalej ?
5. Akým spôsobom vykonávam svoje apoštolské povolanie v slovenskej katolíckej misii. Viem dávať, alebo iba príjmam?

Milí čitatelia, veríme že dnešné zamyslenie nám všetkým pomôže na ceste k svätosti a plnosti života.

(Zdroj: www.acsslovakia.sk)

UDIALO SA NA SLOVENSKU

Do Detvy prichádzajú pôsobiť klauzúrne sestry karmelitánky

Rímskokatolícka farnosť Detva v mene komunity sestier bosých karmelitánok pozýva verejnosť na návštevu nového karmelitánskeho kláštora Božieho milosrdenstva v Detve, ktorý bude po jeho požehnaní 28. júla 2007 klauzúrou navždy uzavretý pre verejnosť.
Dni otvorených dverí novostavby v mestskej časti Dolinky sa uskutočnia 21. – 22.júla 2007 v čase od 13:00 – 18:00 hod. Počas nich bude v kláštore aj charitatívna burza obnoseného šatstva z Francúzska.

Kláštor s kaplnkou a okolitou záhradou požehná 28. júla o 10:00 hod. diecézny biskup Rudolf Baláž. Vzácnymi hosťami slávnosti bude apoštolský nuncius na Slovensku Henryk Józef Nowacki a predstavitelia karmelitánskej mužskej a ženskej vetvy z Poľska a Slovenska. Na slávnostnej svätej omši sa okrem veriacich z Rímskokatolíckej farnosti Detva zúčastnia aj veriaci a priatelia sestier karmelitánok z košickej farnosti, odkiaľ sestry prídu.

Po požehnaní nového kláštora pre kontemplatívne sestry z Rádu bosých karmelitánok Preblahoslavenej Panny Márie z Hory Karmel už bude môcť verejnosť vstupovať len do vyhradených priestorov kláštorného komplexu. V týchto častiach sa nachádzajú aj hosťovské izby pre návštevníkov. Verejnosť sa bude môcť zúčastňovať na spoločných modlitbách a svätých omšiach vo vyhradenej časti kaplnky, ktorá je na to prispôsobená stavbou v tvare písmena L.

Novopostavený kláštor je už druhým domom tejto ženskej kontemplatívnej rehole na Slovensku. Prvá komunita sestier karmelitánok začala pôsobiť od roku 1995 v Košiciach. Po náraste počtu sestier v košickej komunite, a po dohovore s banskobystrickým diecéznym biskupom Rudolfom Balážom, prídu sestry svojou duchovnou podporou pôsobiť aj na stredné Slovensko – do Detvy. V novopostavenom kláštore v Detve bude pôsobiť 11 rehoľníčok.

Zdroj: TKKBS

Pastiersky list biskupov Slovenska po návšteve ad limina 2007

Milí veriaci, v dňoch 11. – 16. júna t. r. sme my biskupi Slovenska vykonali návštevu Ríma zvanú ad limina apostolorum, čiže návštevu pri hroboch apoštolov. O tejto návšteve vás chceme informovať. Od roku 1990, teda po získaní slobody, to bola už tretia návšteva. Prvá v roku 1992, druhá v roku 1998, obidve za života pápeža Jána Pavla II.
Návštevy ad limina apostolorum majú svoje biblické a teologické zdôvodnenie. Už sv. Pavol si pokladal za povinnosť navštíviť sv. Petra, prvého pápeža, aby vo svojom apoštolskom účinkovaní konal v jednote so zástupcom Ježiša Krista. V Liste Galaťanom píše: „Po troch rokoch som šiel do Jeruzalema, aby som videl Kéfasa, a zostal som uňho pätnásť dní... Potom po štrnástich rokoch som znova šiel... do Jeruzalema... a predložil som evanjelium, ktoré hlásam medzi pohanmi;... či nebežím alebo či som nebežal nadarmo!“ (1, 18; 2, 1-2).
Aj biskupi, ako nástupcovia apoštolov, navštevujú podľa cirkevných predpisov každých päť rokov nástupcu sv. Petra, rímskeho biskupa, aby zvažovali, či evanjelium, ktoré v svojich diecézach hlásajú, je pravé.
Milí veriaci, návšteve ad limina predchádza písomná správa, ktorú podávajú diecézni biskupi Svätému Otcovi o stave svojich diecéz. Podáva sa šesť mesiacov pred návštevou a obsahuje informácie o pastoračnom a administratívnom spravovaní. Tvorí podklad na stretnutie biskupov so Svätým Otcom a je aj východiskom pre rokovanie a rozhovory na jednotlivých úradoch Rímskej kúrie. Spomeniem len niektoré tematické okruhy: organizácia diecézy, biskupská služba, liturgický a sviatostný život, katolícka výchova, katechéza, Služba a život kléru, inštitúty zasväteného života, misijná spolupráca, laici, ekumenizmus, pastorácia rodín, charita, kultúra, masmédia, sociálna spravodlivosť, migranti, ekonomika.
Návšteva ad limina má tri podstatné časti:
Prvou bola púť k hrobom sv. apoštolov Petra a Pavla. Tam v Bazilike sv. Petra a v Bazilike sv. Pavla sme slávili sväté omše. Podľa tradície vykonali sme aj púť do Baziliky Panny Márie Väčšej a do Baziliky sv. Jána v Lateráne.
Druhou bolo stretnutie každého diecézneho biskupa s pomocným, resp. pomocnými biskupmi so Svätým Otcom – bol to osobný rozhovor. V závere návštevy nás Svätý Otec prijal aj spoločne a v osobitnom príhovore venoval pozornosť celoslovenským cirkevným záležitostiam.
Z jeho príhovoru citujem hlavné námety:
Bohaté dedičstvo katolíckej tradície na Slovensku je v súčasnosti vystavené nebezpečenstvu; nahlodáva ho kvas konzumizmu a hedonizmu, laicizmu a relativizmu...
Treba venovať veľkú pozornosť a starostlivosť pastorácii mladých, ako na úrovni školskej, tak aj na úrovni farskej.
Slovensko začína pociťovať krízu manželstva a rodenia detí; odkladá sa manželstvo a sú pokusy znižovať vážnosť hodnoty manželstva; vedie sa systematický útok na manželstvo a rodinu. Preto treba zintenzívniť modlitbu, pokračovať v úsilí o podporu rodín a čeliť prítomným výzvam. Treba dobre rozvinúť sviatostnú pastoráciu, ktorá je spojená s rodinou: manželstvo, krst detí, prvé sväté prijímanie a birmovanie.
Dôležitá je pastorácia duchovných povolaní. Po roku 1990 bol silný rozkvet povolaní, avšak táto jar netrvala dlho – nastal ich viditeľný pokles. Formácia miništrantov v tomto smere je dobrou cestou. A povolania, prirodzene, závisia od duchovného života rodín.
Treťou časťou boli naše návštevy na rozličných dikastériach Rímskej kúrie, čiže na rozličných úradoch, ktoré z poverenia Svätého Otca riadia univerzálnu Cirkev vo zverených oblastiach. Spomeniem len niektoré: Kongregácia pre biskupov, pre kauzy svätých, pre katolícku výchovu, pre klérus a pre náuku viery... Taktiež Pápežská rada na podporu jednoty kresťanov, pre spoločenské komunikačné prostriedky, pre apoštolát zdravotníkov, pre spravodlivosť a pokoj...; a napokon aj Apoštolská signatúra.
Hlbokým duchovným zážitkom bola pre všetkých zúčastnených biskupov, kňazov a laikov modlitba pri hrobe sv. Cyrila v Bazilike sv. Klementa.
Nakoniec sme svoj pobyt v Ríme a návštevu ad limina zakončili sv. omšou v nedeľu 17. júna v Pápežskom slovenskom kolégiu sv. Cyrila a Metoda.
Milí veriaci, pri návšteve ad limina sa každý diecézny biskup, hlava partikulárnej cirkvi stretol s rímskym biskupom, hlavou celej univerzálnej Cirkvi, a spolu sme hovorili o vás, našich veriacich, ktorí ste nám zverení. Takto sa upevňuje jednota v rôznosti a prejavuje sa vzájomná kolegiálna priazeň – posilňuje sa vzájomná bratská láska.
Návšteva ad limina upevňuje zväzky hierarchického spoločenstva a zvýrazňuje katolicitu Cirkvi i jednotu kolégia biskupov. Diecézni biskupi uznávajú prvenstvo úradu rímskeho biskupa a rímsky biskup, Svätý Otec, zas rešpektuje jednotlivých biskupov ako vlastných pastierov svojich diecéz a členov kolégia biskupov.
Milí veriaci, počas našej návštevy ad limina potešili sme sa prítomnosťou viacerých skupín pútnikov na generálnej audiencii so Sv. Otcom v stredu 13. júna na Námestí sv. Petra. Rovnako nás potešila účasť pútnikov na liturgických, eucharistických sláveniach v štyroch hlavných rímskych bazilikách a v Bazilike sv. Klementa. Ďakujeme vám za spoločenstvo a za vaše modlitby za nás. Naša i vaša prítomnosť v Ríme mala predovšetkým cirkevný, duchovný charakter a obsah. Ale vo veľkej miere prispela aj k reprezentácii, k zviditeľneniu Slovenska. Veriacim, pútnikom i účastníkom iných národov prítomných na Svätopeterskom námestí sme poukázali na existenciu Slovenska a slovenského národa v srdci Európy, uprostred rodiny európskych národov či Európskej únie.

(pokračovanie na strane 7)

(pokračovanie zo strany 6)

Všetci tam prítomní, ale aj inde nech berú na vedomie našu slovenskú existenciu a prítomnosť a nech si ju nemýlia s niekým iným. Sme presvedčení, že je to dobrý príspevok nás katolíkov k prezentácii Slovenska, predovšetkým v Európe, ale aj inde vo svete. I my biskupi sme sa vám odvďačili – modlili sme sa za vás. Pri hroboch apoštolov sme prosili pre vás o dar úprimnej a hlbokej viery, vernosti Cirkvi a úcty k Svätému Otcovi.
Nech dá Pán Boh, aby táto návšteva priniesla trvalé a bohaté duchovné ovocie tak vám veriacim, naším diecézam a farnostiam, ako aj nášmu národu a celému Slovensku.

V Kristu Pánovi
vaši biskupi

Zdroj: www.kbs.sk

John Eldredge, Divoký v srdci

Milí čitatelia, prinášame vám úryvok z knihy Johna Eldredgea, Divoký v srdci. Knihu vydali na Slovensku Redemptoristi - Slovo medzi nami v roku 2005. Knihu vám vrelo odporúčame, najmä ak máte doma chlapcov, alebo mladých mužov. Viac o tejto knihe nájdete aj na internete: http://www.cssr.sk/calvary/divoky/index.html

KAŽDÝ MUŽ BOL RAZ CHLAPCOM. A každý malý chlapec má sny, veľké sny: o tom, že bude hrdinom, premôže zločincov, vykoná odvážne skutky a zachráni ohrozenú krásku. Aj každé malé dievča má svoje sny: že ju zachráni jej princ a vtiahne ju do veľkého dobrodružstva, že bude kráskou.

Ale čo sa stane s týmito snami, keď vyrastieme? Vstúpte do väčšiny kostolov, rozhliadnite sa a opýtajte sa seba samých: Aký je kresťanský muž? Nepočúvajte, čo vám budú hovoriť, pozrite sa na to, čo tam uvidíte. Väčšina kresťanských mužov je ... znudených.

John Eldredge v knihe Divoký v srdci vyzýva mužov k obnove ich mužského srdca, stvoreného na obraz vášnivého Boha. A pozýva ženy k tomu, aby objavili tajomstvo mužskej duše a tešili sa zo sily a divokosti, ktorú muži prinášajú tomuto svetu. Nie je dôležitý kritik; nie je dôležitý ten, kto poukazuje na to, ako silný muž padá alebo ako by mohol svoje činy vykonať lepšie. Uznanie patrí človeku v aréne, ktorého tvár je zaškvrnená prachom, potom a krvou, ktorý urputne zápasí… ktorý vie, čo je nadšenie a oddanosť, a ktorého život sa stravuje pre vec, ktorá je toho hodná. Ktorý, keď sa všetko podarí, napokon zakúsi víťazstvo a dosiahne veľký úspech. Ak zlyhá, tak práve preto, že sa odvážne pokúšal bojovať, nemôžeme ho zaradiť medzi tie ustráchané a plaché duše, ktoré nikdy nezakúsili ani víťazstvo, ani porážku....

Konečne som obklopený divočinou. Vietor v korunách borovíc za mojím chrbtom hučí ako oceán. Jeho nárazy sa valia z modrej oblohy nado mnou a rozbíjajú sa na hrebeni končiara, na ktorý som práve vyliezol kdesi v Sawatch Range v strednom Colorade. V krajine podo mnou sa na míle rozprestiera more paliny. Hoci Zane Grey ju zvečnil ako purpurovú krajinu, v skutočnosti je väčšinu roka skôr striebrošedá. Môžeš po nej jazdiť celé dni na koni bez toho, že by si stretol čo len jednu živú dušu. Dnes som sem prišiel pešo. Hoci toto popoludnie svieti slnko, tu pri kontinentálnom rozvodí teplota nevystúpi nad nulu. A keďže som sa pri výstupe spotil, teraz sa celý trasiem od chladu. Je už neskorý október a blíži sa zima. Pohorie San Juan v diaľke, takmer sto míľ na juho-juhozápad, je už pokryté snehom.

ODPORÚČAME VÁM

Moje džínsy sú ešte stále nasiaknuté prenikavou vôňou šalvie. Prečisťuje mi to hlavu, keďže lapám po dychu. Je tu riedky vzduch, veď som vo výške tritisíc metrov nad morom. Musím si znovu odpočinúť, hoci viem, že každá prestávka zväčšuje vzdialenosť medzi mnou a mojou korisťou. Predsa len výhoda bola vždy na jej strane. Aj keď som dnes ráno našiel čerstvé, párhodinové stopy, nemám veľkú nádej. Samec losa dokáže za ten čas prekonať mnoho míľ pahorkatou krajinou, zvlášť ak je ranený alebo keď pred niekým uteká.

Wapiti, ako ich nazvali Indiáni, patria medzi najplachšie zvieratá, ktoré sme v Amerike nevyhubili. Sú kráľmi duchov v tejto hornatej oblasti, opatrnejšie a ostražitejšie ako jeleň a ťažšie sa dajú stopovať. Žijú vysoko v horách a za deň dokážu prejsť viac ako hocijaká iná zver. Zvlášť samce akoby mali vyvinutý šiesty zmysel, ktorým vycítia prítomnosť človeka. Niekoľkokrát som sa k nim dostal bližšie, avšak v okamihu boli preč, zmizli potichu v osikovom lesíku, takom hustom, že by ste si mysleli, že cezeň neprejde ani zajac.

Ale nie vždy to bolo tak. Celé stáročia žili losy na prériách, kde v obrovských stádach spásali šťavnatú trávu. Keď Mariwether Lewis na jar roku 1805 prechádzal touto krajinou pri hľadaní cesty na severozápad USA, natrafil na voľne sa popásajúce tisícové čriedy losov. Občas sa zvedavé zvieratá priblížili k nemu tak, že sa ich mohol dotknúť palicou. Ale koncom 19. storočia expanzia obyvateľstva na západ vytlačila losy do vyšších oblastí Skalistých hôr. A teraz unikajú, skrývajú sa pri hraniciach lesa akoby boli zločincami, až dovtedy, kým nenapadne ťažký sneh, ktorý ich v zime prinúti zísť nižšie. Keby ste ich teraz hľadali, tak by to bolo podľa ich pravidiel, bola by to nesmierne namáhavá naháňačka ďaleko za hranicami civilizácie.

A preto som sem prišiel.

Preto tu ešte stále sedím a nechávam starého samca uniknúť. Vidíte, moje hľadanie má v skutočnosti málo spoločného s losom. Vedel som to skôr, ako som sem prišiel. V tejto divočine hľadám niečo iné. Hľadám ešte plachšiu korisť... niečo, čo sa dá nájsť iba v hlbine divočiny.

Hľadám svoje srdce.

Eva bola stvorená v bujnej nádhere záhrady Edenu. Ale Adam, keď si dobre pamätáte, bol stvorený mimo záhrady, v divočine. V opise našich začiatkov v druhej kapitole Knihy Genezis je to jasné: muž sa narodil vonku, v neskrotenej časti stvorenstva. Až neskôr ho Boh preniesol do Edenu. Odvtedy chlapci nenachádzajú svoj domov vo vnútri, v byte. A muži odvtedy majú nenásytnú túžbu objavovať. Túžime vrátiť sa; vtedy väčšina z nás ožíva. Ako to povedal už John Muir: „Keď muž prichádza do hôr, prichádza domov.“ Jadro mužského srdca je neskrotené, a to je dobre. „V kancelárii sa nudím,“ tvrdí jedna reklama. „Aj v taxíku. Ani ulica ma nenadchne.“ Súhlasím. A aký je záver reklamy? „Nikdy neprestaň objavovať.“

Mužom stačí malý impulz. Prichádza prirodzene ako vrodená láska k cestovaniu. Marco Polo sa roku 1260 vybral hľadať a objavovať Čínu. A roku 1967, keď som mal sedem rokov, usilovali sme sa spolu s priateľom Danym Wilsonom prekopať Zem rovno na našom dvore. Vzdali sme sa už po dvoch metroch, ale bola z toho dobrá pevnosť. Hanibal prešiel cez Alpy; a v živote chlapca príde deň, keď prvýkrát prejde cez cestu a tak vstúpi do spoločnosti veľkých objaviteľov.

MISIJNÉ OZNAMY

Číslo 3 | 8 | Ročník 2007

Program sv. omší (druhý polrok 2007)

Zürich: Každú nedeľu o 9.30 hod; v Krypte kostola Liebfrauen; Weinbergstr. 34 (vchod do Krypty – pod vežou). Po sv. omši je stretnutie spoločenstva pri občerstvení v sále farského domu.

Basel: Každú druhú a štvrtú nedeľu v mesiaci o 18.00 hod; v kostole Allerheiligen, Neubadstr.95; (zastávka električky č. 8 „Laupenring“) Stretnutie s kňazom je možné už od 17 hod. Parkovanie autom nie je problém. Výnimka bude 9. september 2007, kedy je Mariánska púť do Einsiedeln a preto v tento deň sv. omša v Basel nebude.
Nedeľa, 12. august 2007 o 18:00
Nedeľa, 26. august 2007 o 18:00
Nedeľa, 09. september – NEBUDE SV. OMŠA – KONÁ SA PÚŤ DO EINSIEDELN
Nedeľa, 23. september 2007 o 18:00
Nedeľa, 14. október 2007 o 18:00
Nedeľa, 28. október 2007 o 18:00
Nedeľa, 11. november 2007 o 18:00
Nedeľa, 25. november 2007 o 18:00
Nedeľa, 09. december 2007 o 18:00
Nedeľa, 23. december 2007 o 18:00

Luzern: Každú prvú a tretiu nedeľu o 17.30 hod. V Kapell St. Peter, Kapellplatz 1 – pri vyústení historického dreveného mostu, zo železničnej stanice (asi 10 minút pešo.)
Nedeľa, 19. august 2007 o 17:30
Nedeľa, 2. september 2007 o 17:30
Nedeľa, 16. september 2007 o 17:30
Nedeľa, 7. október 2007 o 17:30
Nedeľa, 21. október 2007 o 17:30
Nedeľa, 4. november 2007 o 17:30
Nedeľa, 18. november 2007 o 17:30
Nedeľa, 2. december 2007 o 17:30
Nedeľa, 16. december 2007 o 17:30

Bern: Každú druhú a štvrtú sobotu o 17.30 hod. Krypte kostola Dreifaltigkeitkirche, Taubenstr. 12 . (Z hl. železničnej stanice asi 10 minút pešo.) Od 9. júna sa budú slovenské sv. omše kvôli stavebným prácam v bazilike Dreifaltigkeitkirche konať v kaplnke Francúzskej farnosti na Reimatstrasse 20. Je to v tom istom objekte.
Sobota, 25. august 2007 o 17:30
Sobota, 8. september 2007 _ NEBUDE SV. OMŠA (Nasledujúci deň je celonárodná púť do Einsiedeln)
Sobota, 22. september 2007 o 17:30
Sobota, 13. október 2007 o 17:30
Sobota, 27. október 2007 o 17:30
Sobota, 10. november 2007 o 17:30
Sobota, 24. november 2007 o 17:30
Sobota, 08. decembra 2007 o 17:30
Sobota, 22. december 2007 o 17:30

Ženeva: Každú prvú sobotu v mesiaci o 16.00 hod; v kaplnke kostola Sainte Therèse; 14 Avenue Peschier. Po sv. omši býva stretnutie spoločenstva pri občerstvení, vo farskej budove.

Lausanne: Každú tretiu sobotu v mesiaci o 16.00 hod; v Chapelle du Servan, 12, chemin Eugene Grasset. (Kaplnka je blízko hl. Železničnej stanice – asi 10 minut pešo). Po sv. omši sa spoločenstvo zväčša stretne na krátkom posedení v blízkej reštaurácii.

Pravidelné slovenské bohoslužby a náboženské stretnutia v týždni

Zürich: Každú stredu o 20.00 hod, Sv. omša sprevádzaná mládežníckym speváckym zborom. V kostole sv. Jána Boska (Talianska Misia), Feldstr. 109. – Z hl. Železničnej stanice sa dá prísť trolejbusom č.31. Je to piata zastávka (smer Schlieren) . „Baeckeranlage“. S autom je možné parkovať na farskom dvore.
Po sv. omši je vždy stretnutie veriacich, v priestoroch saleziánskeho oratória, pod kostolom.
Zürich: Každý prvý piatok v mesiaci o 20.00 hod – sv. omša s krátkou poklonou Najsv. Sviatosti oltárnej. V Krypte kostola Liebfrauen (Weinbergstr. 34). Spoveď je možná pol hodiny pre začiatkom sv. omše, alebo po nej.
Zürich: Každý piatok o 20.00 hod. Na Feldstr. 109 – Talianska Misia (s vínimkou „prvých piatkov“) sa schádza Modlitebno – Biblický krúžok. Stretnutie je vo farskej budove v jednej z učební pre katechézu.

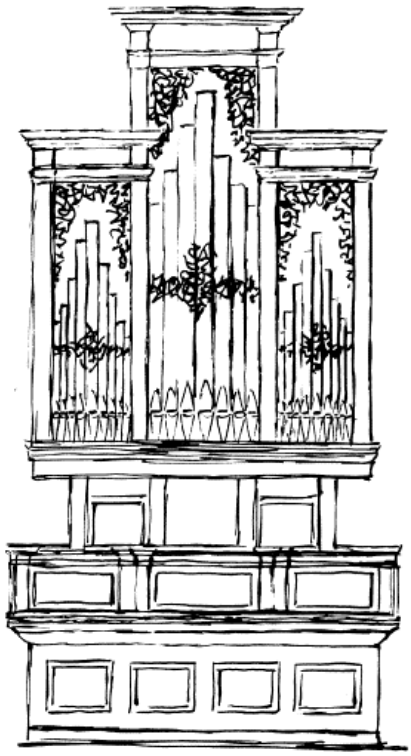

Príprava na sviatosti a iné pastoračné služby
Ak niekto z veriacich žiada krst dieťaťa, náuku pred uzavretím kresťanského sobáša (zápisnicu pre kresťanský sobáš), alebo iné sviatosti (s potrebnou prípravou) treba si dohodnúť stretnutie s duchovným správcom SKM.
Adresa: Rev. František Polák, Slovenská Katolícka Misia, Brauerstr. 99; 8004 Zürich;
T/F: 044 241 55 22, môžte sa spojiť s dušpastierom aj cez e –mail: adresa frantisek@hispeed.ch
Prehľadné informácie o náboženských podujatiach prináša aj časopis Slovenské Zvesti.

Všetky oznamy a najčerstvejšie správy o dianí v SKM nájdete na webovej stránke www.slovaci.ch pod titulom „pre veriacich“ alebo Slovenská Katolícka Misia – Oznamy .

Misijný Informátor, Tlačový orgán Slovenskej katolíckej misie vo Švajčiarsku. Zodpovedný redaktor: Dalibor Kálna. Prípadné návrhy, pripomienky alebo opravy ohláste prosím na tel. čísle 079/8193634, alebo na e-mailovej adrese: misijny.informator@bluewin.ch